

Kultur / **Bøger**

Kæmpe efter alle kunstens regler

»Der er mange muligheder/Antallet er ubeskriveligt/Men det er ikke alle/som er lige gyldige, lige realistiske/Det ved astronauter alt om«

ANMELDELSE / 27.07.19

Jens Kæmpe har skrevet en rigtig digter-digtsamling til glæde for både digterne og alle os andre.

Alexander Rich Henningsen

Hvis der findes en genre, der hedder kunstnerromanen, som skildrer kunstnerens kamp for at udøve sin gerning og den deraf følgende generelle kamp for at eksistere i et samfund, der ofte er optaget af alt andet end kunst, ja, så kan der vel også findes en gren af denne genre, som hedder digter-digtsamlingen. Det lader i hvert fald til at være dét, Jens Kæmpe har skrevet med sin debut *Kunstens regler*. Her digter han om at være et ungt menneske, der driver rundt og er både angst, forelsket, blasert og lykkelig i en altid lettere forvrænget verden. En verden, hvor tilværelsen føles som noget, der hele tiden slipper ud af hænderne på én, og hvor

man hele tiden befinder sig en anelse forskudt fra den etablerede virkelighed, alle andre lever i: »Man undviger klogskaben/Dagen som en flygtig skikkelse/over bakken i et langt hvidt lys/Blafrende jakkeskøder«.

“ **Man kan ikke planlægge noget, man må bare tilfældigt prøve sig frem. Og det gør jeget i Kunstens regler, bevæger sig vilkårligt og retningsløst rundt i verden, ofte i hælene på et du, eller med et du i tankerne**

Kunstens regler er i den forstand et stykke eksistentiaalistisk litteratur, men vel at mærke en eksistentiaisme, der understreger det overrevne, det uforståelige og forvrængede ved tilværelsen, og hvor sammenhæng er en by i Rusland. Dette motiv bliver allerede slået fast af det indledende Kierkegaard-citat, der udpeger vilkårligheden som den eneste mulige vej ind i kunsten. Man kan ikke planlægge noget, man må bare tilfældigt prøve sig frem. Og det gør jeget i Kunstens regler, bevæger sig vilkårligt og retningsløst rundt i verden, ofte i hælene på et du, eller med et du i tankerne. Forelsket, forvirret og rodløs. Som her, på en forårsdag i Aarhus: »Et dejligt sted i Danmark/Langenæs/Bageren/Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige/står mærkeligt nok lige der/overfor græsplænen foran børnehaven/To drenge leger med en kanin/i en lille indhegning/De hiver og trækker/i dens lille krop, løfter den i nakkeskindet/Nu har alle børnene i børnehaven pludselig/en skrigende kanin hver/som de ved kvælning forsøger at få til at tie/Så kalder en pædagog ind til frokost/Børnene slipper deres tag/kaninerne skriger videre/Det sker i dagstimerne/mens man arbejder/at jeg går gennem kolonihaverne/med den lange frakke på/hvor på denne tid/hvide blomster/pynter alle træer/Duften gør mig vild/Jeg stopper bag et træ/og skriver dit navn i barken med tis«.

Så mærkeligt sammensat er lykken hos Kæmpe, det her med at gå gennem et kolonihaveområde, mens alle andre er på arbejde, og være glad og forelsket, der skal altid lige blandes tis og skrigende kaniner ind i det. Det virker så tilfældigt, så sammensat, det smukke er altid en smule punkteret, men punkteret på en vilkårlig og dermed også smuk måde. Sådan er det bare. Livet er tyngende og uforståeligt og svært at finde ud af, og indimellem er det også fuldstændig vidunderligt vægtløst: »Der er mange muligheder/Antallet er ubeskriveligt/Men det er ikke alle/som er lige gyldige, lige realistiske/Det ved astronauter alt om«.

FAKTA

Jens Kæmpe, Kunstens regler, Det københavnske forlag Cris og Guldmann

